

Herinneringen aan het Philips Nat.Lab. op de Kastanjelaan. (deel 2)

door Henk Hagenbeuk.

Na beëindiging van mijn dienstplicht (januari 1965) kreeg ik een vaste aanstelling bij Philips Nat.Lab. en kon weer in dezelfde groep komen als voor mijn diensttijd.

Dr. Klein was nu echter alleen groepsleider omdat Prof. Zaalberg gewoon hoogleraar aan de universiteit van Eindhoven geworden was. Tevens waren er een aantal nieuwe collega's bijgekomen zoals ir. K Kuijk, J. Vermeulen en G. Assink.

Foto: Helmut Gassen

De groep was verhuisd naar de belangrijkste gang van het oude Nat.Lab., 'de badgang' genoemd vanwege de betegeling (zie foto). Daar zetelde ook de directie, te herkennen aan de kokosmat voor hun deur. Mijn kamer was achterin de badgang rechts, vlak naast Personeel Zaken. Hoofd PZ was de heer Soerink en onze PF was de heer Bevelsberg.

Tijdens mijn militaire dienst had prof. Zaalberg iedere vrijdag een college Elektronica gegeven. Daar was door Dr. Klein een dictaat van gemaakt en beide heren besloten deze dictaten te bundelen tot een boek.

In de loop van 1965 kwamen de drukproeven.

Deze moesten uiteraard gecorrigeerd worden en ieder groepslid kreeg 1 of meer hoofdstukken ter correctie. Het boek is begin 1966 verschenen.

Aangezien de groep (uiteraard) nog steeds aan instrumentele elektronica werkte, hadden wij, behalve met de P.I.T. (Producten voor Industriële

Toepassingen), ook contacten met de Engelse instrumenten divisie in Crawley. Op een keer samen met dr. Klein in een Philipsvliegtuig (mijn eerste vliegreis) op bezoek in Crawley en toen wij in het hotel (een fraai oud Engels hotel) kwamen en de sleutels van onze kamers kregen, zei Dr. Klein: Even opruimen, over een kwartier kom ik hierheen en dan spreken wij wel verder af. OK.

Toen ik mijn kamer binnenkwam keek ik mijn ogen uit. Het was de eerste keer dat ik in een hotel kwam (afgezien van de kazerne "Hotel Hojel" in Utrecht dan!). Een enorme zitkamer met bankstel, een leeshoekje, aparte slaapkamer en aparte badkamer, bijna badzaal!

Toen Dr. Klein aanklopte en binnenkwam, barstte hij in lachen uit. Hij zei: Mijn kamer is minstens vier keer kleiner, waarschijnlijk hebben ze de sleutels verwisseld, maar geniet er maar van!

Mijn gewone werk behelsde o.a. signaalonderzoek en speciaal hoe een driehoekvormige spanning, direct omgezet kon worden in een sinusvormig signaal met minimale vervorming.

Op een gegeven ogenblik kwam dr. Klein met een papiertje waarop prof. dr. H. Casimir, lid van de raad van bestuur, een voorstel deed voor een verbeterd hoge druk infuus. Hij vroeg aan mij om dat uit te werken.

Hij (prof. Casimir) had in het ziekenhuis gelegen en had daar vernomen dat er zo af en toe een patiënt overleed, omdat men niet tijdig genoeg stopte bij het toedienen van een hogedruk infuus en er dan soms een luchtbel in de bloedbaan kwam waardoor de patiënt overleed!

Hij had daar iets voor bedacht, had daar een schetsje van gemaakt en vroeg dus aan het Nat. Lab. om dat uit te werken. Hij had in het vloeistofreservoir een schijfje kurk getekend, dat door een paar spelden in de zijkanten gecentreerd werd gehouden, aan de onderkant was een draadje bevestigd met aan het einde een metalen kogeltje. Als dus het vloeistofniveau te laag werd, zou het kogeltje in de tapse uitgang zakken en die afsluiten. Daardoor kon er geen lucht in de ader komen. Dat moest dus gerealiseerd worden.

Samen met kamergenoot Gerard Assink maakten wij een simulatie-opstelling met pomp, flow-meter en een echt infuus. Wij hadden daarin een kunststof drijver laten maken met aan de onderkant een zwarte tapse pin. Aan de uitgang van het vloeistofreservoir was een fotodiode met lampje bevestigd en als de zwarte pin de lichtstraal onderbrak, stopte de pomp en tevens werd er een akoestisch signaal gegeven.

Een paar dagen voordat prof. Casimir zou komen kijken, kwam dr. Klein (net terug van een conferentie) kijken hoever het er mee stond. Zijn reactie was onthutsend. Hij was boos omdat ik was afgeweken van wat de grote en beroemde prof. Casimir had getekend!

Ik was totaal perplex. Ik gaf nog wat tegengas door te zeggen dat het ook praktisch uitvoerbaar zou moeten zijn, maar dr. Klein zei niets en beende de kamer uit.

Toch heb ik het zo gelaten en de demonstratie voor prof. Casimir en de directie van Medical Systems was een groot succes!.

